

נתכונת

נגרם המחלוקת, ואפי' ברוחניות יש מצצאת של ישות רחנית המובקע ג"כ משרש הישות שמתוך כך הוא עומד בתוקף על דרכי. וכנגד זה המרה של שלום מה ע"י ביטול הישות בכח"י אין, כמ"ד ונתנו מה שמשו ואחרון היו כבח"י מה שאים כלום וכחכנה לקבלת התורה היו צריכים לביטול הישות בבחי' אין, וזאת השינו ע"י ויתן שם ישראל בלב אחד כאיש אחד, שמתוך כך הגיעו להתבטלות של נעשה ונשבעי. ולפיכך בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשבע נתן להם הקב"ה את התורה ואת השלום, כי ב' ענינים אלו תלויים בהתבטלות, וכמסא"ל (ברכות סג:) אין דברי תורה מתקיימין אלא כפי שצמרת עצמו עליה, וכך דרכה של תורה פת בלהתאכל וכו', שמבטל את כל ישותו על התורה, וכן השלום תלוי בבטול הישות. וכיון שהגיע להתבטלות של נעשה ונשבע וכך לז' המדרגות של עזו לעמו נתן ה' יכרך את עמו בשלום.

וה נאמר חיי מלמדידיו של אהרן, ללמוד מדרכו של אהרן שראה בשלום את חזות הכל שכל הבריאה תלויה בשלום.
וזהו ענין ההכנה לקבלת התורה שהיתה ע"י ויתן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, כי ישראל הוה אז מושקעים כמ"ש שערי טומאה, ובמצב כזה הדרך היא כמסא"ל ב' מדרש כפרשתנו שאפילו אם ישראל עובדי ע"ז כאשר שלום בניהם אין מדה היו יוכלו לשלוט בהם, וע"כ לא היתה יכולה להיות הבנה יותר גדולה לקבלת התורה מאשר ע"י כח השלום. וע"י וכו' וכו' בבכ"י יחד וכו' לנעשה ונשבע אמרו כאחד, כמבואר בדברינו שמשמעות נעשה ונשבע היא חתבטלות נמורה להש"ת, והדרך להשיג זאת היא ע"י המדה של שלום, כי העבודה להגיע לשלום היא התבטלות. כל שורש המחלוקת נובע משעות, שכאשר האדם הוא ישוהו תופסת כל מעייניו, אז עומד הוא בתוקף על עניניו, ומהו

הנשיאים קרבנות

ששים רבוא מרגשים לתורה כנגד ששים רבוא נעשות ישראל, לזכר נעשה יהדות יש פירוש מיוחד בתורה, וככל שמשיגים נחמת התורה ה"ר ה"ר כ"ר לעומת כל סודות התורה שאפ"ל את פשטם אין אנו וישנם חלקים בתורה שאפ"ל עשו בסוד וישלתי מבינים, ועל דרך פירוש אלפי עשו בסוד וישלתי, דמה נפק"ע לן בכלל מי היו אלפי עשו למשמעותם. או ענין ו' מלכים שמתו שבכ"א מהם נאמר שם עירי וגו', ובמלך המשיגי כונן ויומה בעל חנן כן עכבור ופולחן תחמי הדד ושם עירי פער ושם אמת מהטבטבאל בת מטריד בת מי זהב, שאין להבין מה זה נוגע אלינו. והכל סודות החוה, שיש ששים רבוא פירושים לתורה ועוד סודות עד אין סוף שא"א בכלל להשיגם.

ולקוח הוברים אל השלל ע"פ השינונו, לכאן קמצא פקשתי קרבנות הנשיאים וכמספר בני

שלום

נתכונת

וכל חזותם, ולכן הוכרחו המלאכים לגשת את גופם הקודש של ישראל לחזותם ולהשיבם למקומם. וע"ז בענין השלום, שכל הנהגת הבריאה והעולמות העליונים וכל קיום הבריאה תלוי בשלום של ישראל, שכאשר ישראל נהגין בשלום אז יש שלום בין מלאכים ושרפים ויש שלום בין הקב"ה וישראל ויש שלום בכל הבריאה, אך בלא שלום אין קיום לבריאה, ומשום כך הפליגו חז"ל במעלת השלום שגדול הוא השלום, שהוא קיום כל הבריאה. וכל העולמות העליונים מוכנים לשלום בין ישראל, שכאשר ישראל מתנהגים בשלום הר"ו מביא שפע ברבה בכל העולמות העליונים. וזהו מר"א שכתב שני חרב מפני שנאת חנם, כי כאשר ישראל אינם מתנהגים בשלום, גורמת השנאה לסתירת בבריאה ומפילא נהי חורבן. ומאידך מצנינו בקבלת התורה שראשית מנת תורה היתה ע"י ויתן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, כי כאשר יש שלום בישראל מלמטה משלאל יש ההאמה בבריאה מלמעלה, שניתן להגיע למדרגות הגבוהות ביותר ועד לקבלת התורה.

וזהו פירושם של כל המאמרים הנ"ל בנדרל השלום, ששמו של הקב"ה נקרא שלום וכן התורה כולה שלום וכו', כי הכל תלוי בשלום, כל הבריאה וכל העולמות עליונים והתחתונים תלוי קיומם בשלום, וכאשר ישראל מתנהגים בשלום הר"ו נתון כח בעולמות העליונים וכל הבריאה. וכמו שכללות הבריאה מתקיימת על השלום כך גם בפרטות כל דבר בבריאה תלוי ומתקיים בכח השלום. וע"ז שכתובים בנחום התנאים ויודים באהבה ואהבה ושלום ורעות, כי השלום הוא הכח שמאחד ומשלים את כל היסודות המתנגדים שבבריאה, וכן תלוי כל קיום הבריאה בכללות ובפרטות.

ובה"ל מאמר הגל היו מתלמדידיו של אהרן אהב שלום ורוחץ שלום, שלכאורה מותר אומר היו מלמדידיו של אהרן, שדיה די לומר היו אהב שלום ורוחץ שלום, אלא דאחר הכהן היה שחיבינוא דמסורנותא, שעבודתו היתה לעשות שלום בין הקב"ה וישראל, שזוהי עבודתו של הכהן הגדול, וענין זה תלוי באם ישראל מתנהגים בעוה"ז בשלום או עם זה או יש שלום בין הקב"ה וישראל. ועל

וע"ז גדול השלום ששמו של הקב"ה שלום וישותו שמי על המים כדי להטיל שלום, ה' עזו לעמו נתן ה' יכרך את עמו בשלום, כי זה הכח שמפסיד ומחזיק את כל הבריאה.
ובעבודת ישראל מכאן ע"ז ענין עושה שלום במדומיו, שמלאכי מרכבה דהיינו מלאכי מידין מהלל ונבראל שמשאל סמלל, הרי הם כחות מנוגדים, זה עושה כחם והשינו מנוגד בנבירה, ועכ"ז שלום במתציתם, ומתאחדים אולם כאחד לעשות רצון קונם, כי בעבודתם אין כוונתם לעצמם אלא לכוונה העליונה של בורא כל העולמים אשר רצונו שתהיה מיוגה של חסד וגבורה, וכל אחד מהם מתכוין שיצא כבוד שמים שמדתו, ומפילא שלום בניהם ונתנים באהבה רשות זה לזה, למדת שלכל אחד מהם מדה אחרת ועבודה אחרת, כי כל כוונתם להקדיש ליוצאם.

וכח השלום בבריאה תלוי בעבודתו של ישראל, דוגמה אחת שם עוד בעבודת ישראל, שכל הנהגת צבא המסים במעל וכמה וכמה עולמות וכן סוד הנבראים בארץ תלוי בהתנהגותם של ישראל. ועפ"י י"ל גם בענין מדת השלום שכאשר ישראל מתנהגים בשלום ואחדות זה מביא שלום בכל הבריאה, שלום במאמרים בין מלאכים ושרפים, ושלום בין ישראל לאביהם שבשמים. וזהו פי' עושה שלום כחמוזי וכו', שכאשר יש שלום בישראל עושה הקב"ה שלום במאמרים בין מלאכים ושרפים וזהו שלום בכל העולמות העליונים. והוא ע"ז ששמועני מהמ"צ רבי משה פינדר זצ"ל בשם הה"ק ר' ברוך מסוב"ח וי"ע, על מסא"ל (שבת פס"ג) כל דבר ודברו שיצא מפ' הקב"ה יצאת נשמתו של ישראל, וחזר ישראל לחאוריתו י"ב מיל והוה מלאכי השחת מדרין אותו להחיותם לקמוסם, שגא מלאכי צב' ידוון ידוון, אל תקרי ידוון אלא ידון. וצדק הה"ק ר"ב, איזו העוה היתה למלאכי השחת לגשת לנגוע בננפים הקדושים כ"כ של ישראל כפי שהיו בשעת מנת תורה. אלא שהמלאכים והשרפים ינוקין מעבודת בני ישראל כ"ל ידון, וכל עבודתם תלויה בעבודתם של ישראל, וכאשר פחה נשמתו של ישראל נצטרך כל העליונים ופסקה כל עבודת ה' של המלאכים

א. *hey loads the sea on the outside but in the inside and below it*

אריכות ענינה בתורה"ק, שנכפל י"ב פעמים בתורה סדר קרבנות הנשיאים, אף שכלום הקריבו אותו זכר, ולשם מה חזרות התורה וכתבת י"ב פעמים באמתה לשון את קרבן כל נשיא לחוד. והלא התורה"ק תיבנה ואתחיתיה ספרות ומדורות, ואין בה שום תיבה ואת אחת מיוחרת, ומתיבה ואת אחת למדים תילי תלים של הלכות, ומדוע כאן התורה כה מאריכה. וכן כפרשת מנין בני ישראל הכתובה בסדר במדבר, מאריכה התורה במנין כל שבט בפני עצמו, שמתחילה נכתב מנין כל שבט לחוד ואח"כ מספר כולם יחד, וגם הפסוק הראשון, תולדותם למשפחותם לכתב אבותם וגו', כותב אצל כל שבט בפני"ע.

ובאמת כל התורה"ק היא סודות ורוזן עילאין שאין לנו כל השגה בהם. וכמ"ד בספר"ק שיש

נתונות

ועל דרך זו יש לבאר מש"ג בקרבן נחשון והיה המקריב ביום הראשון את קרבנו. והנה נחשון בן עננך הוא הראשון שפלו לים סוף בפסוקים נפש והקריב עצמו להשיג, וצ"ו נאמר בתהלה המקריב את קרבנו, והיני שחשון מסר נפשו והקריב עצמו לקרבן להשיג, ואח"כ מביא ויקריב ונגו, היינו שנוספו לבר הקריב עוד קרבן להשיג, והי"ל גם כי כפל הלשון ויקריבו כול הקריב, והשיגם, שהחלה ויקריבו הנשיאים את חנוכה המטה היינו מה שהקריבו את עצמם להשיג, והח"כ מביא ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המטה שהוא קרבן נוסף שהקריבו בפועל לפני המטה כל שבע יומם, ואמנם לכל הנשיאים היו חכונות הקלונות של קרבן שהקריבו עצמם להשיג, אך נחשון בן עננך היה במדרגה יותר נעלה, שהוא הראשון שהקריב עצמו בפועל להשיג, ולכן כפירשו נכתב במיוחד הלשון את קרבנו והח"כ ויקריבו, שאצלו היתה במיוחד מטרות נפש בפועל.

ומש"ג בקרבן נתנאל בן צוער הלשון הקריב את קרבנו, י"ל ע"פ דברי המדרש שבשבט ישכר ענינו תורה, ועל התורה אמרו חז"ל (ברכות פג:): אין דברי תורה מתקיימין אלא בפי שמעו עצמו עליה, היינו שמעו את עצמם על התורה, שהתורה מתקיימת רק ע"י מטרות נפש, וע"כ במקרבן שבט ישכר נאמר במיוחד הקריב את קרבנו כנגד ענין מטרות עצמו על התורה.

י"ל עוד ענין ב' הנשיאים הראשונים שאמרו בום לשונות מיוחדים של הקריב. שקרבן שבט יהודה הוא כאמור כנגד המלכות, ומלכות בית דוד ענינה ענוות, ואילו שבט ישכר ענינו מורה, ולכ' ענינים אלו דרושה מטרות נפש, עבודה ורשת מטרות נפש, כמש"ג והאמת את ה' אלקד בכל לבבך ובלב נפשך ובלב מאד, אפילו נוטל את נפשך ובלב מדה ומדה שזוהי מודד לך, ובמורה כאמור שאין דברי תורה מתקיימין אלא בפי שמעו עצמו עליה, והי ענינם המיוחד של ב' קרבנות אלו שהם כנגד תורה ועבודה שהם צריכים להיות הדברים החשובים ביותר אצל האדם ואינם נקנים אלא במס"ג.

ונכפל ב"פ הלשון ויקריבו הנשיאים, עוד יש לבאר מד"כ בקרבן נחשון בן עננך, והיה המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון ונגו, שלכאן את קרבנו מותר, שהרי נאמר לולין וקרבנו קערט בסוף אות ונגו, וכמו שלא נאמר בן כשא' הנשיאים, ומדורש כאן עמדו למה בכל קרבנות הנשיאים כותב קרבנו, ובמיוחד קרית וקרבנו, בו יחזרה, ומשעו כאלו את קרבנו הוא קרבן אמת, ונוסף על זה עוד וקרבנו, וגם בקרבן השני של נתנאל בן צוער מציינו שהיה לשון, שנאמר בו הקריב נתנאל ונגו, הקריב את קרבנו, ולא כשא' השבטים דכתיב בהו רק קרבנו ונגו, וכר"י מפרש על כך שבשכיל ב' דברים זכה להקריב שני לשבטים, לפי שהיו יודעי תורה ופי שהם נהגו עצמם לנשיאים להחניב קרבנות הללו, ויש לבאר ענינו ע"ד העבודה, שהרי התורה מלמדת לנו אחרות חיים, ומה והלימוד לנו בכל זה.

וי"ל ע"פ מאמר פרו' אומ"ר בב"א י"ע, ע"פ אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן המטה מן הבקר וכן הנצא תקריבו את קרבנכם, אדם כי יקריב מכם קרבן לה', עיקר התכלית של הקרבן היא שיקריב עצמו להשיג, שיקריב מכם קרבן לה', ולהקריב עצמו כלל לה' כקרבן עולה, זה הקרבן הנרצה קרבן לה', והדרך לזה היא, מן המטה מן הבקר וכן הנצא, היינו שימסור להשיג את כל עניני בהמות כמו אבי"ש, כי אדם הוציא להקריב עצמו קרבן לה' ראשית כל עליו להקריב את חלק הבהמות שבו שלא ישא בו שום חלק במי, והוא ע"י המעשה פסחו וקריבו, וי"ע שפ"א התלזה מאד בתפילה מוסף של שבת באמרו ואת מוסף יום השבת הוא נעשה ונקריב לפניך, ואח"כ אמר תפי' נעשה ונקריב לפניך היינו שאותנו עצמנו נקריב קרבן לפניך, ומבאר שם בבית אברהם שתכלית ענין הקרבן הוא אהבת ה', שזוהי תכלית כל התורה המצוות, ואם כי אהבה היא דבר המסור ללב ומה שייר ציווי ע"י, אך ענינו ע"י אהבה שבו אדם לחפרו שהמעשה בפועל מחוק את האהבה, וע"י שנותן מתנה לחבירו מעתודות ומתרבה האהבה בפנימיות לבם של הנתון והמקבל, ע"י כאשר הוריד מקריב קרבן הו"ו מביא לאהבת ה' שהיא תכלית התורה.

נתונות

שיארו לו עד ימות המשיח, ונכנר זה הקריבו כל אחר את קרבנו להמשיך בזה עניניו המיוחדים של אותו השבת.

ומשמעות דברי המדרש, שכל שבט יונק מפרשת הקרבן של הנשיא כמורה את כוחו ושפע קודשו וטהרה בעבודת ה', המיוחדת שלו, וע"כ כתבה המורה את סדר הקרבן של כל שבט בפרישה מיוחדת בפנ"ע, ונמצא כי פרישה זו היא קודש קדשים, מקור הקודשה של עם ישראל, הימנה יונקים שבטי י"ה שפע קודשה לתפקידם בעבודת ה' עד ביאת המשיח, והם האריכות כפירוש מספר בני ישראל, שכתבה המורה מספר כל שבט ושבת, חודרת בכל שבט לומר תולדותם לשמשותם לבית אבותם ונגו, כי בכל שבט יש קודש מיוחדת, התורה מוגישה בכל זה את יחודו של כל שבט, המורה על גודל קדושת עם ישראל המורכב מ"ב שבטי י"ה, והרי שפרשיות אלו מהם קודש קדשים, מהן נמשכת הקודשה והעבודת של ישראל לכל שבט ע"פ המקור.

ויש ללמוד מפרשת הנשיאים את הוסד שאח"ל (סנהדרין פג:) רחמנא לכא בעי, המחשבה היא העיקר, ואין שמבעשה היה שיה קרבן כל הנשיאים, כמנה המורה כל קרבן ופרשות, מפני שכל נשיא השקיע בקרבנו את הממשכות והכוננות שלו כפרט המיוחד של שבטו, וכוה מלמדת אמתו ותה"ק כי רחמנא לכא בעי, ובמיוחד בקרבן לא המעשה הוא העיקר אלא המחשבה, וכל שבט יונק קודשות מהכותב שהכותב הנשיא בקרבנו, ועוד אמת שבקרבן הנשיאים הנשיא בתפלה, שכל נשיא ביש על שבטו שיגיע למה שהוא צריך להגיע, ולכן כפלה המורה את קרבן כל שבט לחוד, כי וזו מקור עבודת ה' של השבט היה.

ישראל, למה וכמה ענין כל שבט בפנ"ע י"ב פעמים באותו לשון, כי המורה מעמידה וקובעת כאן את גודל קדושת עם ישראל, שהוא לעילא ולעילא ולא ניתן כולל להשיגו, שפניו י"ב שבטי י"ה שחילקו וקריבו את כלל ישראל ל"ב שבטים, שלכאורה הרי רצונו ה' באחרותם של ישראל, וכמו שביטוי שהכתבה לקבלת התורה הייתה ע"י רחמי שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, וכוונה שאין זה סתם חלוקה בלבד לשבטים, אלא הוא ענין נמשך מאד ומסודר בה רצון עליון לפעולה מביטוי המענו, ש"ב שבטי י"ה כנגד י"ב צידוים שם יה"ה ב"ה, שיהיו וקב"ל שיהי על כל שבט המכוון כנגד צידויות, וכולם יהודי מזהים את כלל ישראל, לכל שבט יש קודשה מיוחדת, שנוספו לקדושה של כללות ישראל יש קודשה פרטית מיוחדת ל"ב שבטי י"ה, וכל שבט הוא מצאית מיוחדת בפני עצמו ודרך עבודת מיוחדת משלו בעבודת ה' מה שאצלו עיקר העיקרים, והם י"ב דרכים בעבודת ה' לפעולה בעליל.

ולכן פרשת קרבנות הנשיאים חודרת ונשמת י"ב פעמים, כנגד הקדושה המיוחדת של כל שבט ודרך עבודת ה' המיוחדת לו, וכמו שאמר על זה המדרש (במד"ד ג:): מה ואו הנשיאים לוקריב מקרבנו בענין חזק, רבנו אמרין אע"פ שקרבן שיה וקריבו לים כל דברים גדולים וקריבו וכל אתו ואתו הקריבו לפי דעתו, ומפריש שם במדרש באריכות רבה מה היו המונות של כל שבט בסדר הקרבן שלו, התחיל נחשון הקריב על סדר המלכות במה שהמליכו אביו על אחיו, כי שבט יהודה ענינו מלכות, וכל פריש הקרבן קערט כסף מוקד אחר ונגו היו מכוונים כנגד סדר המלכות וענינו של מלך ישראל, ולולין כיום השני, בא נשיא ישכר והקריב על שם המורה לפי שהם אהבו את התורה יותר מכל השבטים, וכל עניני קרבנו היו מכוונים ע"ש התורה, ואח"כ בא נשיא ובלולין והקריב קרבנו על השתופת שהיתה לו עם ישכר, אחיו, וקרבנו היה כנגד חזקת תורה, וע"י חילק ומפריש באריכות את סדר הקרבן של כל שבט ושבת כנגד חזקו המיוחד בעבודת ה', עוד אמת שם שכל שבט ישפס יהיה כידו מטרות כיד חכמתם ונודוליהם מן יצק אביהם כל מה

הקריב
הוא
הוא
הוא

וי"ל ע"פ מאמר פרו' אומ"ר בב"א י"ע, ע"פ אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן המטה מן הבקר וכן הנצא תקריבו את קרבנכם, אדם כי יקריב מכם קרבן לה', עיקר התכלית של הקרבן היא שיקריב עצמו להשיג, שיקריב מכם קרבן לה', ולהקריב עצמו כלל לה' כקרבן עולה, זה הקרבן הנרצה קרבן לה', והדרך לזה היא, מן המטה מן הבקר וכן הנצא, היינו שימסור להשיג את כל עניני בהמות כמו אבי"ש, כי אדם הוציא להקריב עצמו קרבן לה' ראשית כל עליו להקריב את חלק הבהמות שבו שלא ישא בו שום חלק במי, והוא ע"י המעשה פסחו וקריבו, וי"ע שפ"א התלזה מאד בתפילה מוסף של שבת באמרו ואת מוסף יום השבת הוא נעשה ונקריב לפניך, ואח"כ אמר תפי' נעשה ונקריב לפניך היינו שאותנו עצמנו נקריב קרבן לפניך, ומבאר שם בבית אברהם שתכלית ענין הקרבן הוא אהבת ה', שזוהי תכלית כל התורה המצוות, ואם כי אהבה היא דבר המסור ללב ומה שייר ציווי ע"י, אך ענינו ע"י אהבה שבו אדם לחפרו שהמעשה בפועל מחוק את האהבה, וע"י שנותן מתנה לחבירו מעתודות ומתרבה האהבה בפנימיות לבם של הנתון והמקבל, ע"י כאשר הוריד מקריב קרבן הו"ו מביא לאהבת ה' שהיא תכלית התורה.

העל
הוא
הוא
הוא

כי בלעדי האור הלי הזה אין וכות קיום לבריאה ולעם ישראל.

והנה כל עניני העבודה שהיו בברייתו הרי מאורים לכלל ישראל לשמור אותם כבוד מרע ובעשה טוב. כמו שאח"ל וכמ"ד כאמ"א תמיד של שחר מנפר על עבדות של לילה תמיד של בין הערביים מנפר על עבדות של יום, שהקב"ה הווי מטהרים במידות את ישראל מפני ההטאים, וכן האש על המזבח והיה אש הקדושה שרפה וכליתה את כל היצרים האפלים בישראל, וכמ"ד (ויקרא ו) היא העולה על מקוה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו, כות המזבח כל מתנברים בעיקר בלילה וכוונתו סידעה אש המזבח להר"י בכל מצב שהוא להשיעו ולחלוצו כאלו האמות. ומעלה הענין המיוחד של המזבח שאש גדולה משלום, משיע שאר המזרחי היה המשפט אור הגנון, אור האלקות שברא הקב"ה ביום הראשון, שהוא סוד הקיום של עם ישראל. אור המזבח האר לכלל ישראל את האור הגנון להאיר את נשמות ישראל ולהכניס הארת הדעת בהודי. וה שיע לישאל הן בעשה טוב, שכל צנפה של עבודת ה' היא בעיקר מה שהודי מרגיש אור אלקות, ונס בסוד מרע כמאח"ל (מסכה ג.) אין אדם עובר עפירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות. כל כח היצירה הוא ע"י שמלכל את דעתו של יהודי, אבל כאשר יש להודי בהירות והוא מרגיש הארת הדעת אי מתקיים בו כמאמר מ"ן אדמו"ר בבי"א ז"ע, במיני לי נהורא ותפירי לכוין בתמא, דבעת שמאיר להודי האור כוללם האית כי כחת התארות כאין ואפס.

שנוכח האות כי הכל הבל והבלי. וכמוהו כפסוק (תהלים קד) תשת תש"י ויהי לילה בו תרמש כל חתו יער, בעת חשכות מזרח משעורים של היצרים האפלים, ואילו כאשר מזרח משעורים האשור ורח ונאר האור איך ברוחם וממלקים לכולל ישראל החש. והו היה כח המזרח שהארה לכלל החיות של כאור הגנון אור האלקות, והיא מקור החיות של ישראל לשמורם כבוד האלקות, והיא מקור החיות של חכ הוח של אור המזרח אי אפשר ליטול מירשאל, כי ממלעיה אין לוח חיים. והו בי דברי המדרש

יאורי. ובעצם הדבר צ"ב, מרע כאמת כאשר חרב בתל"ק דוקא המזרח נגנוה ולא שאר כלי בתל"ק.

וי"ל הענין ע"פ משאח"ל (מריגה יב.) אור שנברא ביום ראשון, הוא האור שנאמר בו ויאמר א' יהי אור ויהי אור וירא א' את האור כי טוב, כיון שראו שעמידים לעמוד רשעים שאינם ראוים לאור הוה עמר רגנו וכו' לצדיקים, כמ"ד וימנע מרשעים אורם. והכי כוה שהאור הוה שברא הקב"ה ביום הראשון לא היה אור גשמי אלא אור אלקותי, ת' בבחי' והוה לך ה' לאור עולם, והוא הקב"ה שהווי רשעים, ונמצא שהם יעשו כל דבר אסור ואח"כ עוד רוגשו אור אלקות, ע"כ גנו הקב"ה ולכאורה הרי מלכתחלה ברא הקב"ה את האור הוה וירא א' את האור כי טוב, ומה שייד חרשה וסעות אצלו ית' צנפה כל העמידות ומארת חזרת, אלא שווי היתה הכונה העליונה מלכתחלה שאת אור האלקות ישיג רק מי שראוי להאיר הוה, שהוא הו העמל ומצינע להשיגו, ואילו מי שאינו ראוי לוה ואינו עמל על כך לא ישיג את האור כפי וימנע מרשעים אורם. והו ענין גנון, לא שנטלו לגמרי אלא שהוא סמיר וגנון, ורק הו שמתייגע להשיגו זוכה ומגלה לו האור הגנון, וכדאיתא במדרש תנחומא פ' נח, שהאור שברא הקב"ה ביום ראשון גנון לעמלי תורה, אלו שמיניעים עצמם על התורה, שמונדין שנה מעיניהם ומנועים אכילה ושתייה מפרהם ועמלים בתורה, לום מנגלה האור הגנון. והיינו שבשביל המתנגעים על התורה ענורם נברא האור הגנון.

והו הדבר הראשון שנאמר בתורה שברא הקב"ה, ויאמר א' יהי אור ויהי אור, כי אור האלקות הוא מקור החיות הרחומות, וע"ד שאח"ל (נדרים סד:) סומא חשוב כמת, בכל חסרון אכר הח"ל עייון אינו נחשב כמת, רק הסומא שאינו רואה הוה חשוב כמת אפילו אם הוא שלם בכל אבריו, וכן הוא ברחובות, שאפילו מי שהוא שלם כמלכת השלמות הרוחנית, אם הוא סומא רחמי שאינו רואה את אור האלקות הוה חשוב כמת. ולכן הדבר הראשון שברא הקב"ה היה אור האלקות, ויאמר א' יהי אור,

איתם, וכשם שיש י"ב צדיקי שם הו"ה כך יש י"ב דרכים לעבור את השי"ת המיוחדים בפרשה הקדושה הזאת כ"א בקיבו השבט השי"ן לו. ובפרשה זו מלמד ומעמיד התורה את גודל קדושת ישראל, שמלכו בו עבודת התורה שא"א לרשעים, שארל לנו הפישה כמה גדולה חמורה אלא של עם ישראל, שאינו עם כשאר אומות אלא הוא עם ה' הנושא את שלחות הקב"ה בעולם, ולכל שבט ממנו יש עבודה מיוחדת וענינים מיוחדים שעליו לקמן. והו מ"כ למשפחותם לבית אבות במספר שומת, שלכל שבט ולכל יהודי בפרשות יש שלחות מיוחדת עלי אמות שלמענה שלוח הקב"ה והורידו לוה העולם, וכדאיתא במדרש (במד"ד סו, א) שאין לך תביב לפני הקב"ה כשליח שנתון נפשו לעשות שלחותו, הו אמר גם על השלחות המיוחדת של כל שבט וכל יהודי שיש לום ענינים גדולים לפעול בעולם.

והו הדבר הראשון שנאמר בתורה שברא הקב"ה, ויאמר א' יהי אור ויהי אור, כי אור האלקות הוא מקור החיות הרחומות, וע"ד שאח"ל (נדרים סד:) סומא חשוב כמת, בכל חסרון אכר הח"ל עייון אינו נחשב כמת, רק הסומא שאינו רואה הוה חשוב כמת אפילו אם הוא שלם בכל אבריו, וכן הוא ברחובות, שאפילו מי שהוא שלם כמלכת השלמות הרוחנית, אם הוא סומא רחמי שאינו רואה את אור האלקות הוה חשוב כמת. ולכן הדבר הראשון שברא הקב"ה היה אור האלקות, ויאמר א' יהי אור,

איתם, וכשם שיש י"ב צדיקי שם הו"ה כך יש י"ב דרכים לעבור את השי"ת המיוחדים בפרשה הקדושה הזאת כ"א בקיבו השבט השי"ן לו. ובפרשה זו מלמד ומעמיד התורה את גודל קדושת ישראל, שמלכו בו עבודת התורה שא"א לרשעים, שארל לנו הפישה כמה גדולה חמורה אלא של עם ישראל, שאינו עם כשאר אומות אלא הוא עם ה' הנושא את שלחות הקב"ה בעולם, ולכל שבט ממנו יש עבודה מיוחדת וענינים מיוחדים שעליו לקמן. והו מ"כ למשפחותם לבית אבות במספר שומת, שלכל שבט ולכל יהודי בפרשות יש שלחות מיוחדת עלי אמות שלמענה שלוח הקב"ה והורידו לוה העולם, וכדאיתא במדרש (במד"ד סו, א) שאין לך תביב לפני הקב"ה כשליח שנתון נפשו לעשות שלחותו, הו אמר גם על השלחות המיוחדת של כל שבט וכל יהודי שיש לום ענינים גדולים לפעול בעולם.

והו הדבר הראשון שנאמר בתורה שברא הקב"ה, ויאמר א' יהי אור ויהי אור, כי אור האלקות הוא מקור החיות הרחומות, וע"ד שאח"ל (נדרים סד:) סומא חשוב כמת, בכל חסרון אכר הח"ל עייון אינו נחשב כמת, רק הסומא שאינו רואה הוה חשוב כמת אפילו אם הוא שלם בכל אבריו, וכן הוא ברחובות, שאפילו מי שהוא שלם כמלכת השלמות הרוחנית, אם הוא סומא רחמי שאינו רואה את אור האלקות הוה חשוב כמת. ולכן הדבר הראשון שברא הקב"ה היה אור האלקות, ויאמר א' יהי אור,

איתם, וכשם שיש י"ב צדיקי שם הו"ה כך יש י"ב דרכים לעבור את השי"ת המיוחדים בפרשה הקדושה הזאת כ"א בקיבו השבט השי"ן לו. ובפרשה זו מלמד ומעמיד התורה את גודל קדושת ישראל, שמלכו בו עבודת התורה שא"א לרשעים, שארל לנו הפישה כמה גדולה חמורה אלא של עם ישראל, שאינו עם כשאר אומות אלא הוא עם ה' הנושא את שלחות הקב"ה בעולם, ולכל שבט ממנו יש עבודה מיוחדת וענינים מיוחדים שעליו לקמן. והו מ"כ למשפחותם לבית אבות במספר שומת, שלכל שבט ולכל יהודי בפרשות יש שלחות מיוחדת עלי אמות שלמענה שלוח הקב"ה והורידו לוה העולם, וכדאיתא במדרש (במד"ד סו, א) שאין לך תביב לפני הקב"ה כשליח שנתון נפשו לעשות שלחותו, הו אמר גם על השלחות המיוחדת של כל שבט וכל יהודי שיש לום ענינים גדולים לפעול בעולם.

והו הדבר הראשון שנאמר בתורה שברא הקב"ה, ויאמר א' יהי אור ויהי אור, כי אור האלקות הוא מקור החיות הרחומות, וע"ד שאח"ל (נדרים סד:) סומא חשוב כמת, בכל חסרון אכר הח"ל עייון אינו נחשב כמת, רק הסומא שאינו רואה הוה חשוב כמת אפילו אם הוא שלם בכל אבריו, וכן הוא ברחובות, שאפילו מי שהוא שלם כמלכת השלמות הרוחנית, אם הוא סומא רחמי שאינו רואה את אור האלקות הוה חשוב כמת. ולכן הדבר הראשון שברא הקב"ה היה אור האלקות, ויאמר א' יהי אור,

שלום

בהעלותך

נתגלות

איתם, וכשם שיש י"ב צדיקי שם הו"ה כך יש י"ב דרכים לעבור את השי"ת המיוחדים בפרשה הקדושה הזאת כ"א בקיבו השבט השי"ן לו. ובפרשה זו מלמד ומעמיד התורה את גודל קדושת ישראל, שמלכו בו עבודת התורה שא"א לרשעים, שארל לנו הפישה כמה גדולה חמורה אלא של עם ישראל, שאינו עם כשאר אומות אלא הוא עם ה' הנושא את שלחות הקב"ה בעולם, ולכל שבט ממנו יש עבודה מיוחדת וענינים מיוחדים שעליו לקמן. והו מ"כ למשפחותם לבית אבות במספר שומת, שלכל שבט ולכל יהודי בפרשות יש שלחות מיוחדת עלי אמות שלמענה שלוח הקב"ה והורידו לוה העולם, וכדאיתא במדרש (במד"ד סו, א) שאין לך תביב לפני הקב"ה כשליח שנתון נפשו לעשות שלחותו, הו אמר גם על השלחות המיוחדת של כל שבט וכל יהודי שיש לום ענינים גדולים לפעול בעולם.

ענין הו
הוא הו
הוא הו
הוא הו

בהעלותך

שלך גדולה משלום

א.

הקב"ה מקבל שבטו של לוי. אמר לו הקב"ה למשה, לך אמור לו לאהרן אל תחריא לגדולה מזו אתה מתוקן, לך נאמר דבר אל אהרן ואמרת אליו בתעלותך את תורת, הקב"ה כל זמן שביחמ"ק קיים הם נותנים, אבל תורה לעולם אל מול פני המנוחה יאירו, והקש ע"י הנבונה אינה נותנת ליישב ביה"ק קיים גם המנוחה אינה נותנת ליישב את ע"פ מ"א בנחמה כאן נותנת ליישב נגנון. המנוחה נמצא שהמנוחה קיימת לעולם ואמתי צ"ב שאין שהמנוחה נגנוה ולא חרבה, אבל ממה היא קיימת, ואין מקיימים בה שהנחת לעולם

וכמוהו כפסוק (תהלים קד) תשת תש"י ויהי לילה בו תרמש כל חתו יער, בעת חשכות מזרח משעורים של היצרים האפלים, ואילו כאשר מזרח משעורים האשור ורח ונאר האור איך ברוחם וממלקים לכולל ישראל החש. והו היה כח המזרח שהארה לכלל החיות של כאור הגנון אור האלקות, והיא מקור החיות של ישראל לשמורם כבוד האלקות, והיא מקור החיות של חכ הוח של אור המזרח אי אפשר ליטול מירשאל, כי ממלעיה אין לוח חיים. והו בי דברי המדרש